

Türker Ayyıldız

Sin

Roman

1.

Doksan beş yılının bitmesine sayılı günler kala bozkırın orta yerinde pek çok şey kayboldu. Mazgala yuvarlanan bozuk paralar misali yok olup gittiler. Geride kalanlar için karlı puslu bir perşembe günüydü. O gün yoldaki teker izleri donmuş, çatı saçaklarında iri sarkıtlar oluşmuştu. İçlerinden biri ansızın yere çakılıyor, geceyarısı gelen kara haberler misali öd koparan sesler çıkarıyordu.

Kerpiç evin kararmış bacasına iri bir baykuş kondu. Gözleri yeşil, gövdesi boz renkliydi. Sıkça kanat çırpıyor, aralarında bir şey ararmışçasına tüylerini didikliyordu. Dört yanı kolaçan edip karşıdaki eve dikti gözlerini. Soğuk soğuk öttü bir süre. Hava kararmaya yüz tutmuş, ortalık ıssızlaşmıştı. Sığırcık sürüsü kavak ağacının çıplak dallarından havalandıktan sonra köyün üzerinde gelişigüzel bir iki tur atıp alacakaranlıkta gözden kayboldu.

Baykuş gözünü yolun karşısındaki eve dikip yine öttü.

Sıvası boyası dökük, subasmanı yosun tutmuş, büyük tahta kapısı orta yerinden bel vermiş bir evdi. Evin penceresinde bir kadın belirdi. Canlı cenaze diyorlardı ne zamandır, hareketleri öylesine ağırlaşmıştı. Yüzü kırış kırış, yuvalarında küçülmüş gözleri hüzünlüydü. Ak saçları kınalı, burnu kemerli, avurtları çöküktü.

Pencere kolunu indirirken eli titriyordu. Kanı canı çekilmiş, derisi saydamlaşmış. Mavimsi damarları sanki bir başkasının-
dı. İlkinde başaramadı. Ahşap soğuktan şişmiş, pencere sıkışmıştı. Yeniden denedi, yok yine olmadı. Metalin soğukluğu canını yakınca dönüp yer döşeğinde inleyen çocuğa baktı. Ah kadersiz sabi, saatlerdir bu halde çırpınıyordu.

Çocuğun göğsü inip kalkıyor, her nefeste ışığı andıran sesler duyuluyordu. Kadın sonunda pencereyi açtı. Kar taneleri sağa sola uçuşup odanın her yanına dağıldı. Dışarıda köpekler biteviye havlıyor, başka ses işitilmiyordu.

Şiltede yatan hasta yine inledi. Dişleri takırdıyor, yorganın altında ateşler içinde yanıyordu. Kadın bakışlarıyla sokağı baştan sona taradı. Tipi yerdeki karları havalandırıyor, ortalıkta minik hayaletler peydahlanıyordu. Minarenin silueti pus içindeydi. Peteği, külahı, âlemi kâh görünüyor, kâh kayboluyordu. Kadın biçare seslendi. Sesini kimseler duymadı, bir Allah'ın kulu yardımına gelmedi. Pencereyi zorlukla kapadı.

Çocuk su diye inleyince, kadın sedirden yekiniş muşamba kaplı masaya yöneldi. İçerisi iyice soğumuş, eli ayağı iyice tutmaz olmuştu. Cam sürahidenden su doldurdu. Yarısını bardağa, yarısını yere döktü. Yaşlanmıştı. Artık ne ellerine ne de başkasına geçiyordu sözü. Çorak kasvetiyle yanına çömeldiği çocuğun başını dizine aldı. Bardağı usulca dudağına dayadı. Saçları sırlıklam, alnı yangınlar içindeydi. İçemedi.

Kadın çocuğun başını usulca yastığa bırakıp sedirdeki yerine geçti. Pencere önünde belli belirsiz bir karaltıydı sanki. Gözü yolda, kulağı sesteyken karşı bacaya tüneyen baykuş yine öttü. Başını gövdesine gömmüş, gözlerini iri iri açmıştı.

Karanlık çökünce zaman mevhumunu iyice yitirdi. Arada bir altına topladığı bacaklarını sedirden sarkıtıyordu. Gücünü toplayarak ayağa dikiliyor, küçük adımlarla hastanın yanına varıyordu. Alnına, koltukaltlarına ıslak bez bırakmış, yine de bir türlü ateşini düşürememişti. Kederle baktı. Kaç gündür hastaydı bu çocuk, emin değildi. Ellerini çocuğun saçlarında gezdirdi. Zayıf bedeni sanki daha da küçülmüştü. Fısıltıyla dualar okuyor, kimi zaman da çaresizce gözyaşı döküyordu. Sonra yakarışlar bedduaya dönüyor, hep aynı isme ileniyordu.

“Turgut... Boyun devrilsin... Adın kara yellere gelsin Turgut.”

Bedduanın muhatabı çocuğun babası, kadının özbeöz kardeşiydi. Evin barkın yolunu unutalı çok olmuştu. Kadın yine de ondan medet umuyor, çıkıp gelsin diye yolunu gözlüyordu. Oysa o boydan boya kızarıklık çalınmış yüzüyle kim bilir nerede, hangi köşede sızıp kalmıştı. Bazı geceler gelmez, it ayağı yemiş gibi izbe yerlerde sürünür dururdu. Tünediği yerde sidik ve kusmuk kokusuyla uyanır, ayılmayı bile beklemeden yeniden zıkkımlanmaya başlardı. Gölgesiz bir ağaç gibi kimseye faydası olmaz, kimseden bir şey ummazdı. Karısının cenazesinde dahi ortalıkta görünmemiş, ölümünü günler sonra öğrendiğinde şöyle yarım bir tebessümle uzaklara bakmış, bir müddet sonra da yine savuşup gitmişti.

Sokaktan bir ses duyuldu. Kadın umutla pencereyi araladı. Yanık, pis bir koku doldu içeriye. Titrek sesiyle yardım istemeye çalıştı.

“Komşular, yardım edin komşular...”

Sesini duyarlar mı bilmiyordu. Duyup gelirler mi o da meçhuldü. Daha önce de olur olmaz zamanlarda muhannetin kapısını çalmış, onlardan yardım dilenmişti.

Uzaklarda bir hayvan uzunca böğürdü. Karanlığın içinde yitip gitti ses. Baykuş yine öttü. Kar yeniden hızlandı. Çukura kaçmış yanaklarının altındaki takma dişleri birbirine çarpınca pencereyi kapadı.

Odanın köşesine kurulu kuzineyi yakmayı düşündü. Teneke kovanın içinde biraz çıra, biraz da tezek vardı ama tutuşturacak bir şey bulamadı. Ne kibrit ne çakmak. Boyu devrilesi, ne bulursa cebine atar, geride kalanları düşünmezdi.

Aklına bir şey gelmiş gibi bitişik odaya geçti. Turgut'un kıyafetleri kapı arkasındaki askıda üst üste, gelişigüzel asılı dururdu. Yazlık kışlık fark etmez, ne bulursa üzerine geçirip giderdi.

Diz yapmış pantolonların, dirseği yamalı ceketlerin, kül tablası gibi kokan mintanların ceplerini yokladı. Yoktu. Hem de hiçbir şey. İnsanın cebinden bir şey çıkmaz mı? Bir kâğıt parçası,

bir sigara paketi, unutulmuş bozukluk. Yoktu, cepleri de kendi gibi bomboştu.

Eline geçirdiği ne varsa öfkeyle yere çaldı.

Bir süre sonra öfkesi dinmiş, kendi karaltısının içine girmişti. Gücü sadece karaltı olmaya yetiyordu, bir de arada sızlanarak ağlamaya.

Vakit geçip gitti. Bu kez dizlerini sedire vermiş, dirseklerini hasır kırlente dayamıştı. Bazen pencereyi aralayıp seslenmek istediyse de içeriği soğutmaya cesaret edemedi. Dışarıda iri bir buz kütlesi yere düşerek parçalandı. Kocamış içi gibi, sığırcıkların üzerinde uçtuğu yalnız mezar taşları gibi ufalandı her şey. Bacalardan yükselen mavimsi duman bir yere yetişecekmiş gibi telaşla sağa sola dağılıyordu. Bu sırada köyün elektriği de ansızın kesildi, etraf zifiri karanlığa gömüldü.

Birbiri ardına yakılan lükslerin cılız ışıkları görüldü. Bazıları beyaza, bazısı sarıya çalıyor.

Akşam namazı bitti. Camiden çıkan ihtiyarlar dura kalka, öksüre aksıra yürüyorlardı. Avludan en son çıkan adam, evin önünde durdu. Karanlığın içinde bir ses duyduğunu sanmıştı. Bastonuna yaslanıp sağa sola kulak kabarttı. Seyrek sakalları ağarmış, yüzü kahverengi lekelerle dolmuştu. Kirpiklerine oturan kar taneleri adımlarını güçleştirdi, yine durdu. Uzaktan gelen it ürümlerinden başka ses yoktu.

Kadın saatlerdir önünde oturduğu pencerenin önünde yapayalnız kalmanın, işe yaramazlığın kasvetiyle doğrulup, uyuyan çocuğun yanına süzüldü. Elini alnına koydu. Çinko tabağın içindeki bezin suyunu sıkıp hastanın dudağında, boynunda gezdirdi. Tipiyle sallanan dallar arada bir cama vurdu, kadın her seferinde birinin dışarıdan tıklattığını sandı. Her seferinde ümitlendi, ardından kasavet içinde ellerini Yaradan'a beyhude açtı durdu.